

7.4 "U početku bijaše Riječ", Ivan 1:1-3.

Postoji li mogućnost aktivnog rada u našim snovima, ali i mogućnost svijesnog prepoznavanja otmica tokom našeg svakodnevnog dnevnog življenja?

Da! Postoje mogućnosti toga! One uvijek postoje – ako ih dozvolimo kroz postavke radnih hipoteza i provedemo u djelovanje i daljnje istraživanje.

Dobro je zato znati za početak, kako se vanzemaljske otmice, ne vežu isključivo za noć, niti stanje u kojem «spavamo» ili «sanjamo», one su česte i tokom naših svakodnevnih aktivnosti. O tome govore mnogi slučajevi u kojima su ljudi, naknadno, postali svijesni «izgubljenog vremena», koje su doživljavali tokom vožnje ili šetnje, dok čitaju ili gledaju TV.

Tako primjerice, djecu najčešće otimaju upravo tokom dana, dok se igraju. Ubacujući se u tu igru poput novog člana. Ili kreirajući situacije u kojima se dijete tokom igre nađe u situaciji da je ugroženo – tada se pojavljuju kao Spasitelji i odvedu ih u «spas». Poput događanja u Ivici i Marici! To je baš jedna zgodna bajka.

Pitat ćete se, kako to da onaj tko dijete «čuva» ne primjeti ovakvo događanje?

Odgovor je: ne znam točno, ali ostavljam mogućnost za sva objašnjenja, konačno zato što ne mogu dokazati niti objasniti do kraja, kako naše tijelo može nestati iz «naše stvarnosti» ili jave, a da to nitko ne primjeti. Međutim moje «ne znam», ne znači da takvo događanje ne postoji.

Zbog ovakvih situacija i postoje problemi s traženjem i očekivanjem dokazivanja ovog problema s otimanjima – jer ljudi misle da trebaju vjerovati i da bi vjerovali smatraju da vjeru podržavaju dokazima – no, činjenica je da je nemoguće nešto dokazivati, kada i viđenje «dokaza» podliježe stanju percepcije promatrača.

Kao što je i činjenica da dokaze traže oni koji nisu, ali zaista, pogledali u sebe nikada. I dokaz na taj način postaje samo «napadač» kako bi se narušavalo samopouzdanje čovjeka, s jasnim i sakrivenim ciljem da čovjek ne razvija svoju individualnost.

Moju su djecu primjerice otimali iz dječje sobe, dok sam ja pekla kolače, kuhala ili čistila! U radu s njima i regresiji na tren otmice, rekla sam im neka pogledaju tko je s njima tada i lijepo je viđeno da sam to ja i da ja u miru kuham ili nešto drugo radim, misleći da mi se dijete igra u sigurnosti svoje sobe, lego kockicama i to s otvorenim vratima dječje sobe da ih čujem, kako bi ih bolje «pazila». Neku su djecu, primjerice, otimali na plaži pored svih ostalih ljudi na njoj. I odvodili u brod kroz vodu i radili na njima.

Naravno da ovo otvara pitanje razlike vremena u toku – dakle ovog u kojem mi postojimo i onog koje postoji na nekom brodu – no, nekako mislim da bi se svi mi iznenadili jednostavnošću tog događanja. I da je vrijeme unutar kojeg se putuje u biti jednako «našemu», u istom vremenu otmu i kroz isto vrijeme putuju u vrijeme događanja na brodu. To bi bio onaj magični «sada» trenutak koji pak malo ima veze s sadašnjošću, a izaziva vrlo veliku pomutnju i navodi tako mnogo ljudi na «lažni sada trenutak». I to uopće ne primjećujemo.

Ovakve otmice, «nama pred očima», nisu usamljen slučaj prema onome što ljudi svjedoče tokom regresije u djetinjstvo.

Prema primjerima iz istraživanja, uočila sam da postoji i mogućnost da naše tijelo tokom otmice zamjenjuju nečime što ću nazvati klonom/kopijom nas, pa naša okolina neće niti primjetiti da nas nema – moguće je da kada bi nekog od ukućana vratili regresijom na otmicu drugoga ukućana – prepoznao bi da je riječ o klonu/kopiji ili se «sjetio» da nešto nije bilo kako treba.

Istovremeno, sasvim je moguće i provjereno je u radu s otimanima, da otimani u regresiji, ako nije primjenjena provjera «paravan memorije», klona/kopiju ponekad doživljavaju svojim pravim tijelom. Na isti način na koji neki svoj «san» smatraju snom, dok je u biti riječ o «životu», točnije radnjama njegova klona/kopije.

Ovo se nadalje odnosi i na neke slučajeve «prošlih» ili «budućih» života, koje tako neoprezno svojatamo i prihvaćamo bez upitnosti, dok u biti promatramo život koji nije naš, već život našeg klona/kopije ili sjećanje nakačenja.

Zato je usmjeravanje pažnje vrlo važno u radu, jer je jedan od načina na koji manifestiramo oprez.

Usmjeravanjem pažnje, moguće je tako sebe pregledati u u tom nečemu što se naziva «prošli život», a onda je moguće otkriti da je to tijelo, koje smatramo svojim, samo klon/kopija koji je pokretan «umjetno» - ponekad jednom vrstom «baterije», a ponekad i gmazovskim bićem.

Razni su slučajevi i vrlo velike mogućnosti događanja – te je zato to i razlog zašto stalno i iznova, postojanje tog lažnog sjećanja i nužnost provjere napominjem kao oprez. Priča oko klonova/kopija, prepuna je pitanja i rekla bih da je vrlo skliska, te da o njoj zaista znamo: ništa, osim da je primjećujemo u nekim segmentima događanja.

Svakako je velika još jedna mogućnost, recimo da na određeni način djeluju i na te odrasle osobe koje su zatečene u okolini djeteta, dok je u nekim slučajevima moguća i grupna otmica. Pa nije rijetko da osoba u regresiji, opiše događanja iz djetinjstva i otmice u toku, svjedočeći kako je mama «zablokirana» ili je odvedena zajedno s njima – dok je istovremeno moguće da se uz mamu koja je zablokirana, nađe recimo teta – koja je u potpunosti svjesna što se dogodilo.

Imala sam slučaj u kojem je jedna takva teta, primjetila da je njezin nećak koji je tada bio mala beba – otet i doslovno nestao iz kolijevke. Kada smo «otišli» na trenutak povratka s broda – dijete je bilo u staji na sijenu (često ne vrate otete na isto mjesto s kojeg su ih uzeli, najčešće otimaju iz zatvorenog prostora, a vraćaju na otvorene ili poluotvorene prostore), a teta je vilama

u rukama branila nećaka od nečega što je njoj bilo vidljivo. Riječ je bila o neobrazovanoj ženi, koja je svakako bila svijesna u potpunosti i vidjela što se događa (što samo govori u prilog da čisto intelektualno znanje ne znači ništa u smislu viđenja unutar čega postojimo), za razliku od majke bebe koja ništa od toga nije primjetila. Tokom rada, ostali smo u tom danu i događanju, jer me interesiralo vidjeti što se dalje zbivalo, te smo lijepo promatrali kako je teta kada je zaključila da je opasnost prošla, unijela dijete u kuću, spakirala njega i svoju sestru i vrlo im oštro naredila da se odmah vrate svojoj kući. Naime, bili su kod nje u posjeti.

Na žalost, majka i teta nisu više na ovoj razini pa nismo bili u mogućnosti saznati što je sve ta žena mogla vidjeti tokom svoga života i da li je o tome uopće pričala. No, gospodin čije je to iskustvo, jasno se sjeća posebnog odnosa s njom, što svakako govori o mogućnosti da je žena i sama bila otimana i da je znala što se događa, te je pretpostavljam doduše – posebnu pažnju polagala baš tom nećaku. Kada kažem znala, ne kažem da bi otimače nazvala vanzemalcima – moguće bi ih smatrala demonima ili vješticama. Narodne su predaje, mitovi i legende prepuni načina zaštite da vještica ne otme dijete, zar ne?

I iz tog razloga, nužno je uvijek otvoriti sve mogućnosti, unutar kojih onda možemo nešto činiti.

U tom smislu, pokazalo se da nećete moći ništa činiti ako ste se zatekli s djetetom tokom već tekućeg događanja. Ako se pak i «osvijestite» tokom otmice i želite pomoći djetetu s pažnjom usmjerenom u tu svrhu i želju - obit će vam se o glavu. Jer sve je već u toku i vi koliko god bili uvjereni da ste svijesni događanja više niste u mogućnosti ispravno reagirati – jer strah za dijete, želja i svrha spašavanja je nešto što je u potpunosti blokator da nešto na mjestu otmice zaista i učinite.

Moguće je da ćete misliti da ste nešto važno činili, no izvjesnije je da niste učinili ništa, dapače – da ste doživjeli napad i da je vaše sjećanje nova «paravan memorija». Kasnije ću više o tome spomenuti u primjerima.

Prema nekim pokazateljima, moguće je pak događanje ipak prekidati, ako se vi «osvijestite» prije početka – dakle kada se Oni tek pojave, što znači da znate da je nešto takvo krenulo u manifestaciji i prekinete isto, a dijete zadržite u ovoj svijesnosti i upozorite prije nego se sve počelo dalje razvijati. Ovo bi značilo da bi se prekidanje odvijalo dok su oni fizički u našem vremenu u vašoj sobi! I bez obzira što spavate – i vi biste u tom trenu i tom vremenu bili u svojoj sobi – tu je moguće događanje prekidati u potpunosti, detekcijom osoba koje su s nama u sceni, uočavanjem njihova «pravog» oblika, te po potrebi dezintegracijom laserom. Ili čarobnom Riječi: Odjebite – koja je zaista Riječ – a ne psotka.

Naravno, ako je tom namjerom izgovarate.

Informacije koje sam do danas sakupila, govore u prilog tome da na brodu niste trenutno i njima treba neko određeno vrijeme da vas «pripreme». To vrijeme u našem se snu može očitovati kao dio priče u kojem nas netko na nešto nagovara ili nešto čini s nama, a najčešće je to vrijeme kada potiču našu znatiželju – dok nas obmanjuje – iz tog je razloga zaista mudro znati što se sanja i znati unutar sna usmjeravati pažnju na događanje. No, sve to treba činiti bez svrhe i želje – dakle s jednom vrstom kontrole emocija koja u sebi ne sadrži ni trunku prvenstveno straha, već samo namjere. Sve ostalo, ne daje stvarne rezultate.

Osobno sam u nekim ranijim periodima ovoga rada, mogla sebe na određeni način izolirati i ne dozvoliti da budu u interakciji samnom, budno i svijesno, s vrlo jasnom prezentacijom Riječi Odjebite, ali onog trena, kada sam uočila početak otmice mojih ukućana, shvatila sam kako neke stvari funkcioniraju – točnije ne funkcioniraju.

Jedne sam noći prije no što sam zaspala, uočila velikog reptila i grejsa, nisu mogli do mene – ali mogli su do mene na drugačiji način.

Naime, s posebnim su mi zadovoljstvom. dali do znanja da ni ne traže mene – već moju kćer.

Kada sam se željela dići i otići do sobe kćeri s namjerom da je probudim, bila sam onemogućena. Nije bila riječ o paralizi kretanja, već o nečemu što je nalikovalo «izdvojenju» na način da se mogu micati, ali ne mogu reagirati niti zaista učiniti išta. Govorim o stanju u ovoj našoj svijesti – dakle trenucima kada sam budna i u javi.

Tokom vremena sam shvatila da je to igra, koju sam nazvala «napad mislima» i da se blokiranost odvijala samo kroz moj um – te da je ulaz za takav napad bio moj strah za dijete.

I znala sam, da se meni osim te «blokiranosti», apsolutno ništa ne događa u smislu da nešto rade sa mnom, osim što sam spriječena u djelovanju da «spasim» svoje dijete i ostavljena u očaju, znajući da mi je dijete odvedeno.

Što je bilo zaista mučno. I njihov napad na mene je bio uspješan. Ili, obzirom da su mi oteli dijete – imali su majstorski ishod: jednim udarcem dotakli su an razne načine, dvije muhe.

No, baš to događanje – naučilo me važnu lekciju, da ja nisam ta koja može ili bi trebala pomagati dijjetu i da je puno mudrije odgajati dijete da se nauči samo ponašati u takvim okolnostima i preuzme brigu za sebe.

Ovo se veže na osnovno pravilo: nikome se ne može pomagati! Takav način rada samo nas otvara za napade na nas. Naš je problem, kao roditelja općenito, što svoju djecu, a najčešće zbog straha – ne možemo promatrati kao bića koje mogu sve što i mi – čak, usudila bih se reći i lakše i brže sve ovo uče, nego mi odrasli. Osposobljeniji su djelovati na ove načine – jer su čišći od programa kojima smo mi već «zatrovani».

Ali mi šutimo i o ovim stvarima s njima ne razgovaramo. Zato što je u podlozi, prvenstveno naš strah, a ne strah naše djece. Zato im o ovakvim događanjima niti ne pričamo, misleći kako ih time štitimo, a u biti podržavajući program: ne boli me ono što ne znam! pa tako, jedan dio posla, vezano zu našu djecu odrađujemo mi za Njih.

U drugom slučaju, uspjela sam postići buđenje usred noći, jednostavno sam se probudila u jednom trenu u potpunosti nesvjesna zašto, ne sjećajući se uopće jesam li išta sanjala. No, snažno sam osjećala da u sobi nisam sama sa suprugom. Gotovo istovremeno s buđenjem i tom spoznajom, počelo se nešto čudno događati s mojim suprugom. Dakle, probuđena sam u trenu kada su «došli», bila sam spremna reagirati, a onda sam začula supruga kako, znatiželjno govori: Ma vidi to svijetlo! Dok je izgovarao tu rečenicu, sjeo je i nastavio se dizati prema dnu našeg kreveta ispruženih ruku. Odmah sam reagirala i počela ga buditi. A onda izgovorila Odjebite i sobu čistila «laserom». Koliko je i da li je to spriječilo da rade te noći na mome supругu, ne znam! To je pitanje na koje odgovor treba potražiti on.

Dakle, primjera je zaista mnogo i svi oni se trebaju ispitati i provjeriti – jer bolje je pokušati nešto činiti, nego se buditi ujutro – a da pojma nemamo gdje smo bili.

Sve ovo otvara mnoga pitanja – jer, ma što god mislili, događanje je vrlo fizičko i stvarno. I pitanje je kako reagirati – točnije da li odraditi posao njihova uklanjanja u snu ili na javi? Mislim da je zato dobro znati oboje. Baš zato - ovo je područje nužno dalje istraživati.

Da bih uopće objasnila kako se ovo može isprobati, zaista je dobro znati da je svaka mogućnost rada izvrsna, ako u sebi sadrži moguće zaustavljanje netom započeta vanzemaljskog otimanja, kao i razne vrste «napada».

Ne mogu i neću pisati o garancijama, kao što ne mogu reći da garancija postoji za bilo što o čemu pišem, uključujući i za rad micanja implantata ili nakačenja, jer nema garancije u ovim događanjima ni za što.

Reći da nešto od svega ovoga, garantira vječno otklanjanje mogućnosti njihova novog dolaska i rada je vrlo bahata, a ujedno i prilično glupa.

Mislim da ne postoji tehnika, niti «mjesto» do kojeg bi mogli stići i reći spoznali smo i sada sve znamo i to je to! Jer, garancija je dio lažne stvarnosti – i to opasan dio koji vas zavrti i uvuče u vrtlog u kojem mislite kako ste dostigli spoznaju i prevarili vrijeme.

Često me ljudi pitaju, jesu li sada kada su sa sebe skinuli nešto, sigurni i zaštićeni, odgovor je uvijek: ne znam! Kako bih ja to mogla znati? Sve to ovisi o svakome od nas individualno i svaka informacija koju u radu dobivamo, ako se on i dalje odvija, a trebao bi – vrijedna je i nadogradnja je.

Ne mogu vam reći: nemojte vjerovati u «zaštite» i «zaštitnike», simbole i amajlice, tretiranja univerzalnim svijetlom energije izvana – sve je to dio ove lažne stvarnosti u kojoj jesmo i koju ne raspoznajemo, a pokrećemo baš vjerovanjem. Ali vam mogu reći – oprez je da ne vjerujete.

Zaštita i potreba za njom, samo je odraz straha – a to svakako nije nešto što treba riješavati vjerovanjem da nas nešto «štiti». Pa je mudrije istraživati ostale načine na koje NE štitimo sebe – već sebe osviještavamo. I ako to uspijemo, barem dijelom u javi, možemo to i u snu.

Takav rad svi ljudi mogu poduzeti sa sobom, ali samo ako sebi dozvole mogućnosti da je tako nešto izvedivo.

No, da bi se to činilo, nužno je «probuditi se» i postati svijestan da se to radi – dakle biti Svijestan ili budan u javi – da bi se bilo svijesno ili budno i u snu. U tekstu ću objasniti da to ne znači vidjeti očima, kao ni samo postići lucidnost u snu. Već živost na jedan novi način.

Dosezi rada kojeg općenito poduzimamo u radu sa sobom samima, kako svijesno, tako i podsvijesno, kao tragaoci (oni koji su svijesni da tragaju), koji na taj način osviještavaju ili spriječavaju interakciju s onime što nazivam vanzemaljskim bićima - mogu se uvidjeti ili prepoznati.

Oni će se očitati unutar nas, ali i oko nas - ako «slijedimo» smjernice koje se nalaze u razumijevanju riječi – «mogućnost», «strpljivo» i «ponizno» te kroz nešto što se naziva: otvorene mogućnosti, kako bi uopće i krenuli u taj rad.

Otvorene mogućnosti su u značenju onih «mogućnosti» koje su puno više od značenja same te riječi – one su stav i namjera, a svakako uzimanje prava za djelovanje.

Poput putovanja u kojem nam se ocrta tisuće puteljaka kojima možemo kročiti. Da bi njima kročili – stvarat ćemo «radnu hipotezu» - ona će postati, recimo to tako: kruto tkivo putovanja.

Radna hipoteza nije cilj, niti je svrha, nije želja niti očekivanje, nije ništa od toga i to bi trebalo biti jasno.

A «mogućnosti» će se pojaviti, ako kao radnu hipotezu u svijesnom, svakodnevnom stanju

našega života, na samome početku, prihvatimo sljedeće:

a) da nešto sa svijetom oko nas nije u redu

b) da smo možda ljudi

c) da živimo unutar režirane predstave

d) da ne postoje slučajnosti

e) da naši snovi nisu samo to

f) da postoji nešto što nam je nametnuto/umetnuto i pokreće nas te onemogućava da vidimo stvari pod a), c), d), e).

Ako smo dakle prihvatili opciju pod b) – pristali na vlastitu ludost – shvaćajući da nije samo riječ o stanju koje je u svijetu pod a) dobilo ime, jer u njemu danas sve mora imati ime da bi ostalo sakriveno, onda smo otvorili mogućnost da nam se i dalje baš one otvaraju. Na taj smo način sami sebi dozvolili nešto vidjeti i saznati – ali tako da shvaćamo da je riječ o informacijama – a ne o vjerovanju.

Ako se dakle, sve ovo pokrene našom namjerom i odlukom, ne za istinom – već za radnom hipotezom i potragom – onda dosezi svakoga rada na tom putu, mogu na koncu postojati.

Da bih objasnila što time mislim i kako se to manifestira – opipljivo unutar nas, dok je za svijet pod a) – na žalost u potpunosti nedokazivo – što nama nije ometajuće ako se shvatilo ono pod b), nužno je postaviti sljedeće pitanje, jer ono postaje uvjet za rad kako u javi tako i u snovima:

1. Što je to svijesno stanje življenja?

Ovo pitanje može izazvati potpunu zbunjenost. Naime, u slučaju ovog važnog – točnije usudila bih se reći temeljnog pitanja, dobro je znati da je svijesno stanje istovremeno i stanje potpune nesvijesti – a opet – jedino je kroz koje možemo i progledati.

Riječ o o tome da smo ovdje iako «blokirani» i sneni – na mjestu na kojem možemo – točnije, trebamo sebe i probuditi da bi postali Svijesni.

Jednu riječ pisala sam malim slovom – drugu pišem velikim – iako se one u jednom trenu prožmu. Dakle, ni u kojem slučaju Svijest ne smatram nečime što je novo na način da je nastalo i postalo zasebni dio, kao nešto naše, a ipak povrh nas ili novo rođeno. Jer sve to je stalni i neprestani dio nas – bili mi toga svijesni ili ne.

Veliko slovo riječi Svijest, zato samo ocrtava u jednom smislu stanje ili mjesto naše precepcije na koje stižemo tek kada shvatimo da su te dvije riječi uzročno u potpunosti ovisne jedna o drugoj, iako eto – izgledaju suprotno smještene. I zato svijest velikim slovom pisana nije ni na koji način važnija od one koja je napisana malim.

Spomenula sam da se svijest i Svijest u jednom trenu spoje, prožmu – kažem tren jer je doslovno tren i odvija se u onim trenucima kada neke stvari jednostavno znamo, jer smo u Sada sadašnjosti. Vrlo je nezahvalno pisati o svemu ovome – jer terminologija može ponekad proizvesti određenu buku u komunikacijskom kanalu, ali pokušat ću biti što je moguće jasnija kroz tekst o tome, što je moguće Sada sadašnjosti, Sada prošlosti i Sada budućnosti.

Riječ Svijest

Dakle, kada pričamo o Svijesti – potrebno je reći da je ona nešto za što neću napisati nikakvu definiciju, jer zaista postaje nemogućim to učiniti, kao što nije mudro to niti «imenovati» na način da se smatra stalnim sigurnim događanjem, radi čega bi trebali pomisliti – «Aha – to je To»! Nije mudro zato što «imenovanje» može biti «opasno» ne razumijevanje nečega, što će nam se sigurno pokušati nametnuti kao naša Svijest i integrirati s nama.

Pa želim jasno reći, da ne pričam o Svijesti koja negdje sjedi na visokom tronu Prosvjetljenja, nudeći nam se obmanjivački u svojoj moći. Već o nečemu što ovisi o našim komponentama i njihovom međuođnosu, a taj odnos nije moć – već snaga. Taj je odnos snaga, ali i odnos Svijesti i svijesti u stalnom nastajanju – koja je prepoznata kako svijesno tako i podsvijesno i na koncu Svijesno. Razlika između moći i snage je velika i o tome ću pisati u narednim tekstovima.

Dakle, sve ovo nema nikakve veze s moći i ne daje nikakvu garanciju! Klizeće je i podložno promijenama – dapače – to je način tog postojanja.

Riječ koja označava Svijest – u svom je razumijevanju sakrivena i neprepoznata, a dok je tako – mi živimo samo svijest koja je u nama manifestirana bez mogućnosti da Svijest bude otkrivena.

I u jednom «izvan trenu» (izvan tren označava naše stalno, normalno bivanje u ovom svijetu dualnosti) tog događanja, našega življenja i postojanja – naša svijest je doslovno prevarena - postaje lažna – jer prihvaća živjeti u nečemu što jeste lažna stvarnost, stvarnost koja nam je nametnuta i koja u svojem postojanju ne prepoznaje Svijest – ali živi manipulaciju da bi se takvo stanje i održalo.

U toj lažnoj stvarnosti s lažnom svijesti, ali kada je već započet rad da se iz tog stanja izađe – pojavljuje se i ona Svijest koju se integrira misleći da je riječ o «prosvjetljenju» i nečemu novo rodenome. I to je zamka. I gnijezdo u kojem se razvija ono, što se prije toga začelo kroz implantiranje koje nazivamo ego, a osnaženo i diktirano implantiranjem emocija, koje na žalost živimo kao svoje osjećaje, a to nisu i iz tog razloga ih i ne možemo imati pod kontrolom. Sve ovo konstantno se kontrolira i podržava od strane onih koji nam ovo rade. I svaki naš pokušaj da to uvidimo, ako smo pokrenuli neki pa i najmanji rad na sebi – alarmira ih. Jedan od načina prve obrane je pojačavanje i dorada programa o kolektivnoj svijesti, koji se danas nudi i kroz razne podprograme s Riječima: Pravo, Jednakost, Univerzalno, Zakon, Ljubav i Svijetlo. Ako smo i dalje ustrajni u radu na sebi – osim alarma te uobičajenih metoda, rade na nama

direktno i individualno.

Ali vratimo se Riječima svijest i Svijest! U tu priču unutar koje istražujemo i sakupljamo informacije o tome da postoje dvije riječi koje su iste – a opet – nisu, te da su različite na svome početku u ovome što nazivamo sadašnjošću koja sakriva pravo značenje Riječi Suprotnost jer je tretira kao dulanost, ulazi još jedna riječ koja im je bliska rođaka i na neki način poveznica da bi se prepoznale ove dvije – a riječ je o Riječi: savijest (točnije nečemu što se razvija prepoznavanjem naše individulanosti). No, ona dobiva punu životnost (lišenu kontroliranih emocija, a pokretanu zaista osjećajem koji tek otkriva snagu) tek kada se prepoznaju/spoznaju riječi svijest i Svijest, a tada je možemo pisati velikim slovom kao Savijest.

Točnije, sve se ovo paralelno razvija ako radimo na sebi, točnije ako nismo podlegli prihvatanjem integracije lažne Svijesti koja nas zaustavi.

Riječ savijest je važna – ona je u biti jedan nježan dodir nas s Sviješću – nježan, ha, ha, poput dodira kojim vas netko drži za mali prst dok visite nad provalijom. I zato ovaj postupak zna boljeti, a istovremeno je i nježan u smislu osjećaja. I direktno je vezan za nešto što se u raznim duhovnim učenjima naziva «svijesnom patnjom».

Riječ Svijest – u mom, prvenstveno osobnom radu na sebi (jer konačno samo iz tog ugla i mogu pisati – pa ne nudim istine i garancije već samo informacije), ali primjećeno i kroz komunikaciju s drugim «tragaocima», objašnjiva je i kao ravnoteža ili još točnije, niz načina postojanja 4 komponente (Ličnost, Duša, Duh i Um) ili djelova nas. Koji se poput ove dvije riječi prožimaju u svom postojanju.

Dakle, Svijest nije nešto što treba integrirati ili do čega se dolazi integracijom, već razlučivanjem i prepoznavanjem Ličnosti, Duše, Duha i Uma – pa se točnije, ona može objasniti njihovim izričajem ili stalno i iznova «novom» razinom percepcije. Onom razinom koja je uvijek tek početak – kažem početak – jer to spada u onaj dio kada se Zna da se ništa ne Zna – koji je, rekla bih mudro stanje – jer je stanje opreza.

Riječ svijest

Objašnjiva je stanjem u kojem mislimo da nešto vidimo i znamo, iako smo baš u tom stanju najčešće slijepi i najmanje zaista Svijesni, ali istovremeno (ako to radom na sebi otvorimo kao mogućnost) i stanjem u kojem možemo komunicirati i sa sobom samima i znati Svijesno, da u biti ništa ne znamo.

Izvršno je ako to znamo, jer znati da ništa ne znaš – otvorena je mogućnost da se zna što je Svijest, kao i mogućnost da se u Sada sadašnjosti riječi svijest i Svijest spoje u jedno.

No, to je već dio puta koji je najčešće onome tko je krenuo raditi na sebi, na samome početku nerazumljiv i zato zbunjujući. Dodatno, u kontekstu opcije vanzemaljskih uplitanja i ometanja, upravo na tom mjestu nalazi se sva srž manipulacije koja se nad nama odvija. I sije se kukolj pored žita ili mute jezici. Pa riječi prestaju biti Riječi. I teško se naše komponente mogu razumijeti međusobno, kada su im pomiješali jezike, a ponekad i njih same. Te u potpunosti, svidalo se to nama ili ne izvodi se jedan stalni napad atomskom bombom na nas i to u svim smjerovima, na svim našim djelovima i na sve načine.

Time baš ta manipulacija kojom nas se razdvaja, odvaja ili mijenja, zovite to kako god hoćete, unutar nas - postaje glavno oružje kojim nas se stalno i iznova zadržava da uopće i krenemo išta raditi. Što u konačnici dovodi do toga da smo mi ljudi danas u «problematičnom» stanju koje ne možemo ni početi raspetljivati – ako kao prvo, ne shvatimo da htjeli ili ne htjeli, moramo prvo uočiti ono crnilo, zlo, negativnost ili kako god to želimo nazvati. A od čega, uglavnom, većina bježi.

Ponekad mi se dogodi da me «optuže» za širenje «negativnosti» i straha, shvaćam zašto je to tako, kao što shvaćam i da ja sa takvom emocijom drugog čovjeka, zaista nemam baš ništa.

Kao što nitko nije imao ništa niti s mojim takvim emocijama, dok ih nisam počela prepoznavati. Pa je mudro pitati o negativnosti koja zaživi kada se promišlja o zlu, jer to tako prepoznamo i mislimo da osjećamo, na pravoj adresi: kao prvo sebe same, a onda i One čije te emocije jesu. Jer nisu naše.

«Naša» je samo potreba da budemo shvaćeni i prihvaćeni, jer se plašimo biti sami. U ovakvim manifestacijama, kada nečije riječi u vama izazovu veliki nemir – ponekad zato nije riječ o tome da je to što ta osoba priča «negativno», već da se nešto unutar vas pokrenulo, nešto ste dotakli i to nešto niste zaista vi – ali taj dodir i strah koji se probudi u svijesnoj reakciji koju mislite da poznajete i prepoznajete – osjećate sebe, niste vi - stvarnost je na žalost u potpunosti drugačija. Ne suprotna – već zaista drugačija. I namjerno je proizvedena od njih – posljedica je Njihova straha, ali i izričaj lažne Svijesti koja negdje čuči spremna za premijeru. Takve emocije su jedan od načina na koji se ona prišulja, ne primjetimo je, ona stiže onda kada mislimo da smo u potpunosti isključivo pozitivni i u ljubavi, čak toliko da svakoga tko upravo onom Suprotnošću koju sam spominjala, a koja to nije, a pokušava nam nešto reći – proglasimo negativcem ili krivcem, pa sudimo umjesto da slušamo. I nije problem što to činimo osobi koju doživljavamo «negativnom», već u tome što to činimo sebi.

Ta lažna Svijest sebe predstavlja kao Jedno. Jedno koje pomaže drugome, Jedno koje Zna i Jedno koje sudi – doduše, sve je ovo vrlo suptilno za viđenje. To Jedno je i Udruženo, spoj muškog i ženskog – ili niti muško niti žensko, ponekad se zove i Univerzalna energija.

Ova igra i događanje postaju vrlo važni, jer je trenutno u našem svijetu u toku baš jačanje «jednakosti» muškog i ženskog aspekta. Ona je vrlo suptilna, temeljena kao i sve velike Igre na srži «istine» (naravno one koja uopće ovdje nije moguća za razumijevanje i objašnjavanje), ali iskrivljene u zrcalnu sliku, koja samo odaje dojam da zrcala nema ili da dualnost ne postoji. Zanemarivši u potpunosti Suprotnost.

Pravila te igre su sljedeća: borba za ravnopravnost spolova, igranje na kartu kako ženski aspekt ima nešto što muški nema te uvlačenje u nove dulanosti – ali kako? Tako da će sve ujediniti i integrirati ili naznačiti pogrešne razlike u pogrešnom smislu. No, prije toga – Jednost se treba zacementirati pokazateljem navodne različitosti – a to se može postići najlakše proglašavanjem jedne strane žrtvom. Uloga žrtve, općenito je omiljeno oružje za našu manipulaciju i rastezljivo je i primjenjivo u zaista svakoj sekundi našega života, za sve situacije i sve prilike.

Vidljivo je to na različitim primjerima ovoga svijeta, gdje se borba vodi nesmiljeno baš u tim odnosima muško – žensko i pravima koja to prestaju biti, jer zatiru onu osnovnu i važnu - prirodnu različitost ili Suprotnost. Time je današnji način života za Čovjeka postao stalan ruski rulet, na koji dobrovoljno pristajemo iz raznih razloga – što zbog implantiranja i nakačenja u korelaciji s programiranjem svijeta u kojem živimo, a onda najčešće i obmanuti podrškom vlastite lijenosti i prihvaćanjem da je sve to, eto - samo pitanje prava i jednakosti. Pa, puni lažne ljubavi pristajemo na sve.

Suptilniji napadi koje koristi lažna Svijest zato što živi kroz naš mozak, odvijaju se primjerice i kroz pojmove lijeve i desne polutke mozga – koje imaju svoju funkciju – ali zaista, zar nije sumnjivo reći da je jedna «bolja» od druge? U konačnici, zar zaista onaj tko se na bilo koji način bavi sobom do informacija dolazi istražujući mozak? Kako nije sumnjivo vjerovati u priču kako je ženama nešto prirodnije? I ako je to možda na bilo koji način dio različitosti/suprotnosti spolova – nije li ipak propagiranje toga na određeni način štetno i za muškarce koji su na neki način time amnestirani da ne poduzimaju ništa – kao i za žene koje se mogu osjećati posebnijima? Ili, nije li «opasno» reći jedna strana mozga može to, što druga ne može? Nije li onda to začetak štetne dualnosti u podijeli na lijevo ili desno, a sve pod krinkom ujedinjenja i ravnopravnosti? I može li lijevo ostati lijevo – a desno desno – muško muško – a žensko žensko? Sa svojim različitostima koje ih ne određuju u ovim važnim stvarima na Putu traganja za sobom samima? Konačno, implantiranja sasvim dobro odrađuju ovaj posao, a mozak je jedan od najimplantiranih organa. Počevši s epifizom i to kako kod muškaraca, tako i kod žena – a nastavljajući se putem raznih živaca i žlijezda cijelim tijelom. Čakre u ovoj priči, bolje da ni ne spominjem.

Dakle pitala sam, može li žensko ostati žensko, a muško – muško?

Ne! Ne može – jer ako dozvole da to vidite, da su različiti/suprotni, a opet baš zbog toga spojivi, a baš zbog toga i reproduktivni – oduzet ćete im moćno oružje putem kojeg nas kontroliraju. Oni ne žele da rađate svoju djecu. Žele da rađate «njihovu», pogrešno se spajajući. Ili začće izvodeći u potpunosti drugačije.

Baš zato, da bi si čovjek – tragaoc, objasnio sebe i dobio odgovor na pitanja, ali ne odgovor radi odgovora – već odgovor kao mogućnost za daljnja pitanja - mi iz ovog svijesnog stanja – često poniremo ka podsvjesnom kako bi otkrili nešto dublje, sakrivenije, nešto «pod svijesno», jer nam svijesno očito nije dovoljno da bi saznali šta je Svijesno zaista.

Podsvijest

U podsvijest ulazimo na razne načine, netko meditira, netko vježba jogu ili disanje, netko koristi biljke moći, a netko hipnozu ili vježbe vizualizacije. Sve navedeno, ima isti cilj – doći do «višljih», «dubljih» «sakrivenih» djelova sebe. Osobno, ne mislim da je ovdje riječ o nečemu što je višlje, dublje, sakrivenije – kada je to sve stalni dio nas – pa se uvijek ponovno vraćam na termin «sjećanje» ili prepoznavanje. Isto tako mislim da taj rad zaista zaživi – samo ako se shvatilo da sposobnost usmjeravanja pažnje, ovisi o tome da li se u rad krenulo s svrhom, željom, ciljem, znatiželjom ili suprotno svemu tome samo s namjerom da pogledamo u sebe.

Ako se poštuje namjera – «Sjećanje» u radu sa samim sobom, postaje «most» – onaj koji stvorivši se, izražava sebe u nečemu što je najbližije riječi «prolaz». Taj «prolaz» za kolanje Svijesti i svijesti – omogućuje nam i dozvoljava nam, da samo uvidimo kako smo nešto zaboravili.

I to trebaju uvidjeti svi djelovi nas – kako Ličnost, tako i Duša, Duh i Um – jer svi su oni u stanju amnezije.

Ovdje na tom mjestu i u tom događanju nema romantike niti poezije o Duši ili Duhu, niti napada na Um kojeg treba kazniti na bilo koji način, a najmanje onime da je kriv za sve, a svakako nema duhovnosti koja isključuje duševnost – što je danas najčešći primjer vrlo suptilnog i grubog napada na nas. I najmanje od svega ima mjesta lažnoj Svijesti koja misli da je sasvim normalno da Duša, Duh ili Um sve to već znaju. Jer ne znaju – u tome i je problem. I jer je moguće da će povjerovati da se trebaju udružiti i postati Svijest ili Sveto Trojstvo. Ne shvaćajući da će time Sebe izgubiti.

Sve se ovo ne može ni pokrenuti, ako se prvenstveno nije uvidjelo da postoji nešto što sve ovo koči, nešto što je namjerno postavljeno da bi spriječilo i omelo poduzimanje ovakvog rada.

Pa i kada se «most» ili «prolaz» aktivira na način da shvatimo da tu i tamo imamo komunikaciju s tim našim «pod svijesnim» to je samo početak, ništa više niti manje, a svakako nije riječ o nečemu što možemo nazvati Prosvjetljenjem. Niti o stalnoj Svijesti koju eto sada imamo. Jer, lažna Svijest ima i svoj «sada» trenutak, a njega voli smještati u sadašnjost, oduzimajući mu život u prošlosti i budućnosti, tvrdeći kako to ne postoji. Jer – «pravi» Sada trenutak ne briše ništa. Dapače – tek otkriva vrijeme.

Kada govorimo o Sada trenutku - govorimo o gibanju. Gibanju kroz polja i frekvencije – koje ćemo moći poduzimati kako van nas, tako i unutar nas. To gibanje je prilika, da naša Ličnost upozna i ostale djelove (Dušu, Duh i Um – te sve njihove razine), koji na isti način tada upoznaju Sebe i koji će je (Ličnost) na određeni način oživjeti u svakom trenu kada se sljube svijest i Svijest u jednu Riječ.

I ta prilika je stalno moguća i uvijek nova i drugačija. I dovodi do toga da naše komponente postaju 4 mušketira – koji su zaista svi za jednoga i jedan za sve, a tako prelijepo različiti. Tada počinje Putovanje, kako bi učile biti Čovjekom. I to čine gorivom Svijesti i svijesti.

To podsvijesno stanje u koje nemamo stalnog pristupa (dakako namjerno nam to ne dozvoljavaju!) – ljudi općenito ne vide, osim kao simptom ako nešto «unutra» nije kako treba, a u njega se dovode isključivo svijesnom odlukom, no potaknuti i Sviješću samom kroz impulse «stanara» podsvijesti. Što opet govori o toj stalnoj klackalici svijesnog i Svijesnog koje je u neprestanom odvijanju, čineći da svi djelovi nas stalno i iznova doživljavaju promijene.

Što je onda to što je «pod» našom svijesti?

Rekla sam da je to mjesto koje ima stanare, Dušu, Duh i Um, ali i Ličnost – iako ovo je zaista vrlo slikovito. Tamo smo u mogućnosti o Svijesti otkrivati, prepoznavati je, ali isto to činit ćemo onda i u svijesnom stanju, kako bi se razvio onaj «most» ili «prolaz».

Ispada da je podsvijest u biti, samo mjesto ili područje, a najtočnije je reći da je to: «stanje» ili način percepcije za ulazak u polje informacija koje se može širiti i na svijesno stanje. Jer i svijesno stanje ima sve te 4 komponente, ali ih ne čujemo i ne vidimo.

Sam ovaj postupak upoznavanja različitosti/suprotnosti bivanja kroz izlet u podsvijest, kako Svijesti tako i svijesti, istovremeno je i njihovo postojanje, a postojanje svojevrzni način ili sadržaj materijala koji određuje u koje infomacijsko polje ulazimo.

U biti, sve to nije ništa drugo do li načina na koji putujemo kroz vrijeme.

Poput atomske teleportacije, one koja je odgovor za onaj atomski napad na nas, koje najčešće nismo svijesni, pa je čak ni Svijesno ne možemo jasnije objasniti. Stalno i iznova novim mogućnostima stalne korekcije atomskog sastava, što opet uvjetuje daljnje Putovanje.

Moram reći da mi fizika i kemija nikada nisu bile predmeti kojima sam se voljela baviti, bili su ono što sam preskakala i «kampanjski» odradivala, a svakako ponuđeno gradivo za učenje u školi – nisam razumijela. Iz tog razloga – niti mogu, niti ću pisati u skladu s onime što nam je o tome rečeno do sada kroz znanost – pa ostajem u ovom možda – poprilično za neke od vas, laičkom objašnjenju i uzdam se samo da ćete uspjeti razumijeti što sam mislila reći.

Jer kako objasniti atomski sastav Riječi – kada se Riječ ne razumije? Ili atomski sastav svih naših komponenti koji će biti jasan našem svijesnom poimanju? Kako objasniti da u radu s komponentama sve one imaju ono što mi svijesno, mislimo da prepoznamo pod imenom «Krv»?

Čemu ili kome to i pokušati objasniti u smislu dolazivanja? Jer ako su otvorene mogućnosti – mi jednostavno možemo s time raditi ili ne raditi, neopterećeni razumijevanjem u svijesnom kao svrhom ili ciljem rada.

I na koncu, onda promatrati samo rezultate rada. Jer, bili logički, znanstveno ili intelektualno objašnjivi ili ne, oni postaju informacija.

Ona koju je nadalje potrebno razlučivati. Ali i ona – koja će možda nekome biti totalna glupost, jer o razlučivanju ne zna ništa.

U podsvjesti ili u stanju – kako se još naziva - promijenjenog stanja svijesti – možemo sve to raditi, samo zato jer tamo nema «linearnog» vremena koje nas (u svijesnom) za tako nešto ograničava. Sličnu situaciju imat ćemo i u snu.

Zato smo u podsvijesti u stalnom Sada – ali – to nije još uvijek mjesto na kojem smo slobodni

raditi i biti što hoćemo! I bez ovog opreza – jalova nam potraga.

Jer, baš zbog raznih ometača, što onih koje zovemo implantatima koji su u stalnoj i neprekidnoj komunikaciji s programima našega svijeta, a time i s nama, što zbog zaista stvarnih napada u baš tom trenutku dok radimo, od strane vanzemaljskih/demonских bića koja jesu ili nisu «na/u nama», ali su zaista i stvarno sva po potrebi, baš tamo, tokom rada vrlo živa i prisutna stalno - mi nismo sami!

Stoga je nužno znati – oni rade i prekovremeno i nikada ne uzimaju godišnji. I po potrebi, zaista su prisutni u svakom Sada našega rada, ako tako odluče, pa bili vi u hipnozi, meditaciji, koristili bilo koju tehniku – ako krenete nešto činiti sa sobom u promijenjenom stanju svijesti – ometanja koja oni proizvedu mogu biti takva da ćete biti moćno onemogućeni za rad.

Ponekad će se vaš rad, znali ovo ili ne - odvijati na način da ćete biti uvjereni da radite – dok će se u biti manifestirati samo projekcija «holograma», a dodatno i cijela lepeza «paravan memorija», a ne stvarno događanje. Jedno je što ćete «misliti» - a sasvim nešto drugo ono što će se doista zbivati.

Međutim, baš na tom mjestu možemo ih jasno vidjeti, lakše nego u svijesnom stanju, naravno ako usvojimo nešto što se zove «usmjeravanje pažnje». Baš zbog toga – mudro je onda tamo, iskoristiti priliku i naučiti ih prepoznavati! Naravno, ako sebi dozvolimo mogućnost da ta bića postoje i čine to što čine, jer upravo je to početak vježbe da ih naučimo vidjeti i u svijesnom stanju – u javi.

Mi se, dakle, poput putnika kroz vrijeme krećemo kroz ono što zovemo prošlost, sadašnjost i budućnost, aktivno sudjelujući u svemu na što naiđemo, jer aktivno je ako smo čak i samo promatrači, zna se da smo tamo. Pitanje je zato, koje si na žalost mnogi «regresoterapeuti» ne postavljaju: da li je to «sigurno» područje u kojem vlada istina i samo istina?

Da – ako u to vjerujete onda je tako, konačno većina «iskustava» koje se danas naziva regresijom u prošle živote, astralnom projekcijom ili lucidnim snom – ući će u tu zonu koju možemo zvati «iskustvom» koje je vrlo živo i postojeće, te vjerovanjem proglašeno istinitim.

Ali, ako imate otvorene mogućnosti da možda nije tako i upitnost – onda zasigurno znate i da je sve uvijek moguće. Pa tako i da nismo uključili mogućnost da smo i tamo, baš na tom mjestu podsvijesti - izmanipulirani.

Vjerujući kako smo na mjestu gdje je sve uzvišeno, a i bez tjelesno – tako se i ponašamo, te ne opažamo u biti ništa osim onoga u što vjerujemo. Tu ponovno dolazimo do značaja rada u svijesnom i podsvijesnom istovremeno – jer bez otvorene mogućnosti u svijesnom – u podsvijesnom ćete biti kao muha bez glave.

O ovome se najčešće ne piše i ne govori.

O tome nećete čitati u tekstovima koji propagiraju meditacije, vizualizacije i tehnike NLPprogramiranja, ili hipnozu kao sredstvo za turističke izlete u prošle ili život između života, astralnu projekciju u kojoj se igrate i zabavljate, šamanističko ispijanje halucinogena za poticanje vizija, koje ćete objeručke prihvatiti i koje će vam diktirati svjesni život. Doduše – postoje u svemu navedenom primjeri toga kako se trebete odnositi prema tim nekim «demonskim» bićima, ako ih sretnete – ali ako ste ih ugledali – možete li zaista biti sigurni da vas nisu dotakli i prevarili vas? Što ako jesu – ali ste to zaboravili?

O svemu ovome se šuti – jer Oni to tako hoće.

A hoće, jer informacije o tome nisu baš povoljna situacija za njih.

To je jednostavno tako. I tako treba biti – nije neobično niti iznenađujuće – konačno ovu lgru vode Oni.

Konačno, baš zato što su tamo vrlo prisutni, kako u sadašnjosti, tako i u prošlosti, rad s micanjem implantata i vanzemaljskih bića i svih parazita, kao i njihovo dezintegriranje je moguć i vrlo fizički – ali Oni ne žele da to znate.

Iz ovog razloga – informacije koje su nam u nasljeđe ostavile Karla Turner i Barbara Bartolich dobivaju snagu koja nije mjerljiva uopće – jer postojanje nečega što se otkrilo kao «paravan memorija» je zaista OSNOVNI ALAT. Bez njega – lažna stvarnost nastavlja postojati i u podsvijesti, bez obzira kojom ste tehnikom ili metodom u nju ušli!

O da – zato i postoji «paravan memorija», ona je osnovno sredstvo našega zaborava - konačno nisu ove žene ubijene zato što su spomenule reptile ili bogomoljke, već zato što su ostavile za sobom alat kojim se može dalje istraživati kako Njih tako i nas same. A istraživanje može ići i u smjeru da otkrivamo, možemo li osim samog viđenja istih nešto s njima i raditi.

Biti u hipnozi ili meditirati ili na bilo koji drugi način stići u podsvijest još uvijek ne znači ništa. Kao što ništa ne znači niti biti lucidan u snu, niti astralno putovati. Na svim tim mjestima niste zaista Svijesni – ako svijesno još niste «spojili» svijest i Svijest i naučili se oprezu. Samo ste glumac u predstavi za koju mislite da ste je sami napisali i režirali. I prevareni ste.

Lucidni snovi

Možemo li dakle bez nužnog opreza, vjerovati onome što znamo o lucidnim snovima? Ne bismo li prvo trebali znati što je san uopće? O da, trebali bismo, a to ne znamo, možda mislimo da znamo, ali ne znamo zaista. Jer znamo li da postoji velika mogućnost da su REM faze sna samo jedan od načina bivanja u Sada? I nije problem što ne znamo, problem je što se ponašamo kao da Znamo.

Krenimo od osnovne, danas postojeće definicije onoga što se naziva «lucidnim snom»:

- Lucidni snovi su oni snovi kada je osoba svjesna da sanja, čega obično postaje svjesna kada sanja neku nemoguću ili nevjerojatnu pojavu, ili bez ikakvog jasnog razloga jednostavno shvati da sanja.

U takvim snovima moguće je biti lucidan i imati malo kontrole nad sadržajem snova i obratno, imati mnogo kontrole bez čiste svjesnosti da sanjamo. Ako smo lucidni i imamo dobru kontrolu, onda možemo birati neku aktivnost koja je moguća samo u snovima, postići ono što u budnom stanju ne bismo nikada mogli ostvariti. Iako se takvi snovi tokom života spontano događaju, moguće ih je posebnim metodama i vježbama (pisanje dnevnika snova isl.) potaknuti, te isto tako i pojačati stanje lucidnosti i time dobiti veću kontrolu nad vlastitim lucidnim snovima.

http://bs.wikipedia.org/wiki/Lucidni_snovi

Što je ovdje rečeno?

U takvim snovima moguće je biti lucidan i imati malo kontrole nad sadržajem snova i obratno, imati mnogo kontrole bez čiste svjesnosti da sanjamo.

Rekla bih da je vrlo dobro rečeno sve. U snovima, pa čak i lucidnim imamo malo kontrole nad sadržajem (kreiranjem predstave) koju doživljavamo! Dapače, lijepo je rečeno: imamo mnogo kontrole – ALI bez čiste svjesnosti da sanjamo. I takvi ipak vjerujemo da možemo imati dobru kontrolu, što dalje ispada da je mjerilo kontrole – svjesnost – pa možda samo sanjamo, na način da postignemo nešto što u budnom stanju ne bismo mogli! I? To je to? Da – to je najčešće razlog zašto danas ljudi vježbaju lucidno sanjati! Zabava na TV-u ili u kinu je dosadna, zašto onda ne imati vlastiti film? Dakako, režiser tog filma je mozak! A mozak je? Ah, nije li on organ koji je glavni provodnik lažne Svijesti?

I tako sve to, što je do danas poznato o lucidnosti sanjanja, ipak je sasvim dostatno za daljnje

proučavanje – no, na žalost – lažna stvarnost i igra u kojoj živimo neće dozvoliti stvarno daljnje istraživanje.

Da se radilo samo na unapređivanju porasti kontrole i čiste svijesti da znamo da sanjamo – te pretpostavilo ili otvorilo mogućnost da se lucidnost prvo mora zbiti u javi – možda bi do današnjeg dana imali znatno više informacija o ovome o čemu pišem. No, priča se razvijala u smjeru koji je zacrtan i omeđen, naravno ne u našu korist. Jer zamislite da vam se kaže da lucidnost prvo trebate postići u javi, da bi uopće išta činili u snu!

A kaže vam se to u svim vježbama za lucidno sanjanje, ali samo površinski, što otvara pitanje zašto vas se na to uopće i navodi.

Svakako, jedan od razloga je da izazove znatiželju, ali neka – neka bude i tako, neka nešto vabi i zove pa čak i na taj način – jer postat će istovremeno i mjesto našeg učenja. Naravno, ako tome tako i pristupimo.

Pitanje je kada govorimo o vježbama za lucidnost u snu - koliko bi ljudi pristalo raditi na sebi – ne na način da gledaju u svoje ruke i zapisuju snove nego da gledaju u sebe, kako bi naučili gledati i zaista vidjeti svoje ruke?

I znaju li da bi ih to dovelo i do toga da lucidno sanjaju?

I što je onda istraživanje lucidnosti, one koja je začeta u javi da bi bila i u snu - do li nešto znatno više od pogleda u ruke. I to bi bilo mudro osvijestiti.

Na ovoj internetskoj stranici možemo dakle, pročitati osnove i saznati kako se to područje istraživalo, naravno znanstveno i što se sve zaključilo, te kako se shvatilo da je vrijeme u tom snu istovjetno vremenu na javi. Ah, kojeg li iznenađenja! To je po meni, jedna vrlo važna informacija.

Međutim – sam protok vremena kako ga mi definiramo i shvaćamo, nema baš veze s našim postojanjem unutar vremena, pa je i ta informacija ako se ovo ne uzme u obzir prilično ništavna. No, na to nisu obratili pažnju.

Ono što je ipak kretalo u dobrome smjeru, to je svakako informacija da se prepoznalo kako se lucidnim sanjanjem, možda mogu rješavati «noćne more». Ali to je ostalo u domeni da su «noćne more» samo «noćne more». Svakako nisu nešto što je stvarno.

Kompletno ovo područje istraživanja, još je uvijek obavijeno velom tajne, pa informacije o uređajima koje se izmuljuje u svrhu istraživanja (poticanja ili prepoznavanja) lucidnih snova, ostaju štute.

Osobno – moram se nasmijati tim uređajima (naravno uređaji su za mozak!) – zar doista misle da može postojati uređaj koji bi razvijao našu «budnost»?

Ali, da, složit ću se da postoje uređaji, oni se zovu implantati i zaista razvijaju budnost – onu koju lažna Svijest želi da gledate i živite.

Cijela današnja priča o lucidnosti sanjanja, kao i sve ostalo oko nas - odiše Njihovim dodacima za okus.

I baš zato, internet je prepun informacija o ljudima koji prednjače u razvoju i istraživanju lucidnosti u snovima, a najzastupljeniji je Stephen LaBerge, koji je 1987. osnovao i Institut lucidnosti.

Ali sve se svodi na par osnovnih postavki koje kažu sljedeće:

- lucidan san se svakome može desiti

- događa se najčešće kada sanjamo da nam prijeti neka opasnost, pa se obzirom da smo to shvatili utješimo da je riječ samo o snu! I onda – kako znamo da sanjamo možemo kontrolirati ostatak sna, jer znamo da sanjamo – te dalje isti vodimo kako mi želimo.

I upravo u ovom objašnjenju krije se zamka o kojoj govorim i nedostatak opreza. Jer kao prvo pitanje je opet: što je san i koliko je stvaran, kao što je i pitanje da li je ono što ćete ujutro kada se probudite imati kao sjećanje na lucidan san – pravo događanje!

Jer ako je san (u REM fazama) – promijenjeno stanje svijesti i bivanje u Sada trenutku (a REM faze se očituju fizički na isti način na koji se zna očitavati i «dubina» hipnoze, ako se promatra rad očiju), a znamo da tamo nismo sami – onda se nalazimo u dreku do koljena, ako nam netko lažno predstavlja zašto tamo trebamo ići i što sve tamo možemo raditi!

Pitanje je, zato: koliko se tamo nešto kontrolira, ma kako to poželjno izgledalo za činjenje. I tko kontrolira, jer po svemu velika je mogućnost da to nismo mi.

U mnoštvu tekstova, naići ćete i na dio LaBergova «učenja» u kojem se opisuju «blagodati» lucidnog sanjanja:

«Lucidno sanjanje je obično upravo isto tako odmarajuće kao i nelucidno sanjanje», objašnjava LaBerge, "Budući da lucidni snovi imaju tendenciju da budu pozitivna iskustva, u stvari se nakon njih možete osjećati ojačani. Koliko umorni se osjećate nakon nekog sna ovisi o tome što ste u snu činili – ako ste se do iznemoglosti nelucidno borili sa frustrirajućim situacijama, vjerojatno ćete se osjećati umornijim nego ako ste u snu shvatili da je to san i da vaše svjetovne brige u snu nisu važne.»

«Vjerojatno jedini ljudi koji ne trebaju eksperimentirati s lucidnim sanjanjem su oni», smatra LaBerge, "koji nisu sposobni razlikovati budnu stvarnost od konstrukta njihove vlastite imaginacije. Inače, učenje lucidnog sanjanja neće učiniti da izgubite sposobnost razlikovanja budnosti i sanjanja. Upravo obrnuto, prakticiranjem lucidnog sanjanja postajemo svjesniji.»

Kako je to lijepo rečeno: lucidan san ima tendenciju biti pozitivan, aha samo ako znate da

svjetovne brige nisu u snu važne.

Upravo je suprotno!!!!

Naravno da su brige uvijek važne, jer govore o vašem stanju i načinu na koji živite i postojite. I taj trenutak kada to učinite, pomislite kako ništa od toga što vam se svakodnevno događa, brige, želje i strahovi nisu važni – nema opreza – on ne postoji!

Jer bez svijesnog znanja o mogućnostima događanja - nema opreza u snu!

Ovaj čovjek pominje da se time (lucidnim sanjanjem) ne bi trebali baviti ljudi koji nisu sposobni razlikovati budnu stvarnost od konstrukta njihove vlastite imaginacije – hm – moguće da postojanje demona, po LeBergu spada baš u konstrukt vlastite imaginacije. Baš zgodno!

Što LeBerg poručuje ovim rečenicama?

«Inače, učenje lucidnog sanjanja neće učiniti da izgubite sposobnost razlikovanja budnosti i sanjanja. Upravo obrnuto, prakticiranjem lucidnog sanjanja postajemo svjesniji.»

Sve je dobro rečeno, ali način na koji je rečeno, otkriva da ovaj autor budnošću smatra «lažnu stvarnost»! To je to. Tako se manifestira lažna Svijest.

Interesantno je zato pročitati i ovo:

«Možete izabrati da bančite na orgijskim proslavama, da se uzdižete ka zvijezdama ili da putujete u misteriozne krajeve», bilježi LaBerge, «Možete se pridružiti onima koji testiraju lucidno sanjanje kao oruđe za rješavanje problema, samoiscjeljivanje i osobni rast. Ili možete istraživati implikacije učenja iz drevnih tradicija i izvještaja modernih psihologa koji

nagovještavaju da vam lucidni snovi mogu pomoći da pronađete svoj dublji identitet – tko ste vi stvarno.»

Ovo je divan primjer - lažne Svijesti u akciji. Arogancija i bahatost u ruhu zabave. Jer ovdje je o zabavi riječ, čak i kada se spominje nešto tako ozbiljno kao samoiscjeljivanje, osobni rast, pa čak i traženje dubljeg identiteta. Zabava i samo zabava – ali zabavlja se samo lažna Svijest i to izvrsno. I svi oni koji zajedno s vama uživaju u orgijama! Njima je zaista odlično.

Ponovno pitanje: što je san? Koliko je stvaran?

Po meni – u potpunosti!

I neću se više baviti LeBergom.

Vratit ću se sada na «paravan memoriju» ili «lažno sjećanje», a isto tako odmaknut ću se od ovih novih istraživača i lidera, znanstvenika i lažne stvarnosti. Idem unatrag, u prošlost, do jednog drugog autora.

Riječ je o nizozemskom psihijatru i piscu, Frederiku Willemu van Eedenu, koji je koncem 19. stoljeća započeo s istraživanjem snova. Obzirom da su LaBerg, a i svi ostali prve korake u istraživanju činili po tragovima i ovog čovjeka, zainteresiralo me je, što je on ostavio za sobom.

Frederik van Eeden

I kojeg li veselja, koliko tragova! Pročitajte što je taj psihijatar zapisao:

" U lucidnim snovima može biti i zabluda. U ožujku 1912. imao sam vrlo zamršen san, u kojem sam sanjao da je Theodore Roosevelt mrtav, i da sam se tada probudio i ispričao san, govoreći: «Nisam bio siguran u snu je li on uistinu mrtav ili je još uvijek živ; sada znam da je stvarno mrtav; **ali ta vijest me toliko potresla, da sam izgubio pamćenje.» I tada je došla lažna lucidnost u kojoj sam rekao: «Sada znam da sanjam i gdje se nalazim.» Ali to je bilo potpuno krivo; nisam imao pojma o svom stvarnom stanju, i tek sam nakon buđenja polako shvatio da je sve to bila besmislica.**

Takvu vrstu imitacije zovem demonskom. I postoji povezanost, koju sam uočavao tako često, da mora imati neki značaj – naime, nakon lucidnog sna neposredno slijedi osmi tip snova, kojeg zovem demonski san.

Nadam se da ćete mi dozvoliti, pa makar samo poradi prigodnosti, da govorim kao da ove inteligencije niskog moralnog reda postoje. Nazvat ću to radnom hipotezom. Nadalje, želim vam ukazati na razliku između ranije opisanih simboličkih ili imitacijskih snova i demonskih snova.

U simboličkim snovima spavač je zadirkivan ili zbunjen ili uznemiravan različitim više-- $\square$ manje čudnim, jezovitim, opscenim, mračnim ili dijaboličnim fikcijama. Mora hodati klaonicom ili među leševima; sve vidi umazano krvlju ili izmetom; uvučen je u opscene, erotske ili jezovite scene, u kojim čak igra aktivnu ulogu. Njegovo moralno stanje sasvim je izopačeno; on je ubojica, preljubnik, itd.; jednom riječju, nema toga što je prenisko ili prestrašno za takav san.

Nakon buđenja, dojam je, naravno, neugodan; on je više-- $\square$ manje posramljen i potresen; nastoji se otarasiti sjećanja što je brže moguće.

U demonskim snovima – koji su uvijek blizu, prije ili poslije, lucidnih snova – podvrgnut sam sličnim napadima; ali vidim oblike, likove, osobnosti neobičnih neljudskih bića, koja to rade. Jedne noći, na primjer, vidio sam takvo biće kako ide ispred mene i prlja sve što dotakne, poput kvaka na vratima ili stolaca. Ova bića uvijek su opscena i pohotna, i pokušavaju me uvući u njihova djela i poslove. Nemaju spola i naizmjenice se pokazuju kao muško ili žensko. Njihova vanjšтина je vrlo raznolika i promjenjiva, mijenja se svakog trenutka, uzimajući fantastične forme koje su stari slikari Srednjeg vijeka pokušali reproducirati, ali s određenom plastičnošću i promjenjivošću, koju nijedna slika ne može izraziti.”

Spominje li on to «lažnu lucidnost»? Demonske imitacije? Priča li ovaj čovjek o «radnoj hipotezi»? O mogućnostima?

Nadalje – koliko je god otvorio sumnju u događanja – autor dalje navodi nešto što je dio rada «demoni», oni vole da to tako bude i da se mi u svijesnom, ugodno utopimo u jednom obliku samozadovoljstva učinjenim – dok u biti ništa nije napravljeno osim brisanja sjećanja na stvarno događanje:

*“Opisat ću jedan slučaj ovih snova (30. ožujak 1907. u Berlinu), koji je uslijedio neposredno nakon lucidnog sna. **Lucidnost nije bila jako intenzivna, i imao sam sumnje što se tiče mog stvarnog stanja. Odjednom sam se našao među demonima. Nika d ih prije nisam tako jasno vidio, tako drske, tako agresivne.***

Jedan je bio ljigav, blještav, hrom i hladan, poput živućeg leša. Drugi je neprestano mijenjao svoje lice i izvodio nevjerojatne grimase. Jedan je letio ispod mene vičući prostote u zanimljivom žargonu. Energično sam se branio, ali uglavnom vrijeđenjem, što sam osjećao kao slabost. Riječi sam vidio napisane.

Krug demoni bio mi je blizu i kreveljili su se poput bande surovih dječaka s ulice. Međutim, nisam se bojao i rekao sam: «Čak ako me i svladate, ako Bog tako želi, ne bojim se.» Tada su svi zajedno zaplakali poput ološa, a jedan je rekao: «Neka onda Bog prvi progovori!» Zagrmio sam tada svom snagom: «On JE odavno progovorio!». I tada sam pokazao na jednog od njih i rekao: «Tebe već odavno znam!», i pokazao na drugog: «I tebe!»

Odjednom sam se probudio, i vjerujem da sam proizveo neki čujni zvuk prilikom buđenja usred svoje apostrofe.

I tada – ovo će vas najviše začuditi – nakon ove prepirke osjećao sam se potpuno osvježeno, oraspoloženo i sasvim bezbrižno i mirno.

To je glavna razlika u odnosu na simboličke snove – u demonskim snovima, kada vidim demone i borim se s njima, učinak je potpuno prijatan, osvježavajući i oduševljavajući.

To je glavna točka u ovim demonskim snovima – da, bez obzira na to postoje li ova bića uistinu ili su samo kreacije moje mašte, vidjeti ih i boriti se protiv njih, uklanja svo njihovo zastrašivanje, sve jeze, nastranost njihovih trikova i podvala.”

Ovo je jako važno – jer nas lažno uvodi u svijet borbe – borbe u kojoj ako na nju pristanemo – svidjelo se to nama ili ne uvijek gubimo. Kako u javi tako i u snu. Jer samim zaključkom kako ih poznaje odavno i zatim buđenjem – nije napravio ama baš ništa. Pri tome neću komentirati tko je taj Bog kojem je Frederik utekao i kojem se podredio. Interesantan je – dapače vrlo interesantan prvi dio ovog odlomka u kojem Frederik shvaća – jasno i Svijesno svoju slabost i besmisao borbe – kao i viđenje Riječi.

Na žalost, po ostalome napisanome, vrlo je moguće da nije do kraja osvijestio događanje, te da se nešto događalo o čemu pojma nema i što je u njemu ostalo zabilježeno samo kao praznina i buđenje. Ovo bi bilo provjerljivo regresivnom hipnozom.

Iako, čini se da je Frederik uspio imati pitanja i ne prihvaćati stvari «zdravo za gotovo», bez obzira što recimo u ovoj rečenici nije vidio «opasnost»:

“ Imao sam još mnogo dogodovština te noći, lucidnih i običnih snova, i probudio sam se svjež i raspoložen, boljeg duha nego što sam bio dugo vremena. “

Pitat ćete se što je opasno u ovoj rečenici? Odgovor je – upravo taj osjećaj «boljeg duha» - jer moguće je da taj «bolji duh» nije njegov.

Nadalje, vrlo mudro navodi:

*“Ovaj tip, pogrešno buđenje, ne smije se brkati sa snovima u kojima sam sanjao da se budim nakon lucidnog sna i pričam taj san nekom slušaču. To su bili snovi obične vrste. Nije bilo ničeg jezovitog u njima. Snovi vrste pogrešnog buđenja, nedvojbeno su demonski, jezoviti, i vrlo živopisni i blještavi, s nekom vrstom prijeteće oštine i jasnoće, jakim dijaboličkim svjetlom. **Povrh toga, um spavača je svjestan da se radi o snu, i to lošem, i bori se da se probudi. Međutim, kao što sam upravo rekao, strava prestaje čim se ugleda demone – čim spavač uvidi da mora da je nasamaren od inteligencija niskog moralnog reda. Spreman sam da budem optužen za praznovjerje, za oživljavanje mračnih grešaka Srednjeg vijeka. Pa, samo pokušavam ispričati činjenice koliko god jasno to bilo moguće, i ne mogu to napraviti bez da koristim ove pojmove i ideje. Ako će ih netko zamijeniti drugima, otvoren sam za sve prijedloge. Samo ostajem pri tome da nije moj um odgovoran za sve te užase i greške života snova. Nije dovoljno reći da nitko za njih nije odgovoran, jer u njima postoje sigurni dokazi neke misli i namjere, koliko god bila izopačena i niska. Smicalica, lukavstvo, simbol – ne može ih biti bez neke vrste misli ili namjere. Vrlo je zgodno pripisati sve to «nesvjesnom»; ali u tom slučaju kažem da je jednako tako znanstveno, koristiti imena Belzebub, ili Belial. Što se tiče mene, ja vjerujem u «nesvjesno» kao što vjerujem u Djeda Mraza.***

Može se napomenuti da uvođenje inteligentnih bića niskog reda, za objašnjavanje ovih pojava, uvodi element proizvoljnosti, koji isključuje mogućnost nalaženja znanstvenog reda. Prikladno je, primjerice, pripisati cijeli fenomen ludila i patoloških snova demonima, koji koriste slabost tijela da igraju svoje igre. To je, naime, mišljenje nikog drugog nego Alfreda Russela Wallacea, kako mi je slobodno priznao u našem razgovoru.

Ne mislim, međutim, da će nas ni ova ideja, postavljena kao radna hipoteza, spriječiti da pokušamo naći znanstveni red u ovim naizgled demonskim smicalicama; činjenica, na primjer, da određene droge potiču halucinacije jasno definiranog tipa; da kokain proizvodi slatka očekivanja i ugodne snove, dok alkohol uzrokuje vizije malih bijelih životinja. To nas upućuje na to, da iza toga mora postojati neki red, koji nije isključivo proizvoljan.

Nalazimo se, međutim, ovdje, na granicama područja misterije, gdje moramo vrlo pažljivo napredovati. Poreći može biti jednako opasno kao i prihvatiti. “

Lijepo niže svoje viđenje situacije, u kojoj vrlo jasno shvaća da je nasamaren. Baš zato –

prepoznaje da ova priča nije priča samoga uma, te da je stvarna jer ima unutar sebe misli i namjere. Izvrsno uočava i pojam «nesvjesnog». I završava rečenicom koja je sasvim dobar putokaz za sve koji su se ovim područjem bavili nakon njega. Ali tu rečenicu može napisati samo čovjek koji se pita.

I moram priznati – dopao mi se ovaj čovjek, njegove radne hipoteze, britkost upitnosti, toliko da se pitam zašto većina istraživača i znalaca «lucidnih snova» nakon njega nije zadržala isto! Iako, razumijem zašto nisu – takva je igra.

Svakako je interesantan dio u kojem tokom lucidna sna, pita svoga tada već mrtva profesora kemije:

“ Najprije sam pitao zašto možemo uopće biti imalo sigurni, da je osoba s kojom razgovaramo, stvarno ta osoba, a ne subjektivna iluzija, obzirom da nam nedostaju osjetilni organi. Van't Hoff je tada rekao: «Baš kao u običnom životu; općenitim utiskom. »

» Ali u običnom životu postoji stabilnost promatranja i konsolidacija ponovljenim promatranjem,» rekao sam.

«Ovdje također,» kazao je van't Hoff. «I osjećaj izvjesnosti je isti.» Tada sam dobio doista snažan osjećaj sigurnosti da zaista razgovaram s van't Hoffom, a ne sa subjektivnom iluzijom.»

Ovo govori da možemo provjeravati tko je pred nama!

I ne samo da možemo, mudrost i oprez nalažu da to činimo, baš zato što pred nama nije subjektivna iluzija, niti samo san koji nije stvaran, niti kako to LaBerg misli: konstrukt vlastite imaginacije.

Ovdje ću se na trenutak vratiti na događanje u kojem je Frederik ostao «u vjeri» u Božje odluke, kada je bio suočen s demonima. Jer, mislim da je to dio koji ga je u tom trenu omeo – barem u tom razdoblju koje opisuje, a pitanje je do čega je sve došao tokom života, koji sudeći po biografiji govori da je bio «tragaoc».

Doduše, navodi se da je na koncu postao rimokatolikom (što me ne čudi baš zbog ovog opisanog događanja), no svakako je autor kojeg bi i kao pisca vrijedilo detaljnije proučiti.

Vjerovanja, poput vjerovanja u Boga na način da se prepuštamo struji da nas nosi, mogu nas općenito odvesti i na stranputicu – time ne govorim o vjeri kao vjeri – već o vjerovanju u religijskom, dogmatskom smislu.

Osim što takvo vjerovanje onemogućava otvorene mogućnosti, ono nas čini lakim plijenom, pa vanzemaljci/demoni mogu kroz lik bilo kojeg arhanđela ili Isusa (naravno u kontekstu našeg vjerovanja u izgled istih!) prodati sebe i obmanuti nas, dodatno baš zbog nepostojanja opreza i provjere s kim smo u «sceni», a blokira se i rad te onemogućuje onaj most i prolaz podsvijesnog i svijesnog – te spajanje Svijesti i svijesti. Na isti način – ovo može kasnije utjecati i na rad koji se poduzima u trenutku kada umiremo! Ali i to je jedna druga tema, koja je pak u potpunosti nemoguća za promišljanje, ako se ne promišlja o ovoj!

Mi nismo u svojoj neprepoznatoj, ali postojećoj srži, baš tako slabi kako to izgleda, pa bi bilo lijepo i zaista ljubavlju prema nama samima, dapače, bilo bi izvrsno, kada bi ovu informaciju proučili.

Tako je Frederik da je imao ovo osviješteno, mogao osim povinovanja Bogu i mirenja sa sudbom, posebno ako je osjetio «opasnost», aktivirati Riječ Odjebi ili po potrebi «laser» - vlastito «oružje» kojim je istog trena mogao dezintegrirati te demone.

Dakle, nije ovdje važan «laser», koliko je važno da je mogao - uzdati se u se! Da je znao da to može. Ne u Boga – već u sebe samoga i ono što on jeste.

Interesantno je zato sljedeće, a istovremeno to je i predivno i dočarava koliko smo snažna bića,

ali razlučuje i priču o Svijesti i svijesti.

O čemu se radi?

Naime, mi cijeli ovaj rad uopće ne bi poduzeli, ako ga prihvatimo kao mogućnost, da nismo to svijesno odlučili kao Ličnost. Nadalje, ono što nećemo odmah znati, a postoji, je to da smo na to potaknuti i impulsima Duše, Duha ili Uma, koje uopće nismo prepoznali.

I to je jedan od načina postojanja namjere.

Ne vidi se iz svijesnog stanja – pa tako sve one priče o «glasovima» koje čujemo i koji nas vode – ne spadaju u ovo što opisujem!

Impuls ili način namjere nema glasa.

I pronalazi se samo povatkom u prošlost da bi se pokazao kao nešto što se dogodilo. Može ih se pronaći i u filmovima, knjigama, u bezbroj živućih informacija.

Namjera izranja iz onog «prolaza» između Svijesti i svijesti.

Ponekad ipak nećemo na te impulse, djelujuće reagirati, pa ćemo kao Ličnost blokirat našu unutrašnju/vanjsku komunikaciju.

Naravno, pored implantata koji će biti djelom za to odgovorni, ovo blokiranje će se vršiti i putem raznih hiperdimenzionalnih napada, a pored njih - ponekad će to činiti i jedna od naše ostale tri komponente, ovisno o stupnju implantiranosti, nakačenja ili zaborava.

Dakle, možda će Duša «slati poruke», a Duh ometati, Um šutjeti, a Ličnost vođena Duhom i vlastitošću sve samoj sebi zaniijekati. No, ako zaista postoji jasna namjera, poput sjemena posijanog da raste, iskazana čak i kroz samo jednu komponentu – ona će se pojaviti kad tad i raditi.

Namjera u načinu iskazana kroz impuls ili odluke, je nešto što u začetku živi i postoji u podsvijesti, sakrivena od svijesti – ali ostaje u svom izričaju zaista ovisna na određeni način o Ličnosti.

U slučaju ovog čovjeka Frederika von Eedena, ona je jasna i može se uočiti ako se razlučuju Riječi.

Namjeru ponekad negiramo, ali ona se ne može ubiti i zatrti. I zato je nužno otvarati prolaz između Svijesti i svijesti (točnije naći se u tom polju, jahati na tom Valu). Kao što je nužno i shvatiti da je ta četvrta komponenta – naša Ličnost – koja je i fizičko tijelo – puno važnija nego što se misli. Jer ona htjeli mi to priznati ili ne, sada, ovdje gdje jesmo vodi nas kroz lgru, bar na prvi pogled.

Ako Ličnost ne dozvoli odvijanje i pokretanje ovog rada, živjet će uvjerena kako su mir u svijetu i krediti jedino o čemu mora brinuti. Ako pak i dozvoli rad u ovom smjeru – može se isto tako, ako vjeruje bez otvorenih mogućnosti - zablokirati na integraciji Svijesti i opet ništa nije učinila.

Dodatno – kako su implantati upravo s tom svrhom i implantirani u nas, kako bi nas blokirali za sve ovo – morat ćemo imati jako puno snage i hrabrosti da uopće igdje krenemo.

Pogotovo radi onih hiperdimenzionalnih napada koje sam spomenula. Iako, uvijek mi je smiješno koristiti taj izraz – kada je ovaj svijet u načinu postojanja po nas, jedan stalan hiperdimenzionalni napad u kojem «mirna doba» u biti, ako ih se namjerom istraži u našoj prošlosti, otkrivaju samo one lijepe Sada trenutke.

I tu sada dolazimo do pitanja – zašto uopće pišem sve ovo?

Zato što ako ne uvidimo da postoje ometači i da oni nisu problem samo Ličnosti koju tako pogrešno stalno ubijamo napadima na ego, ne shvaćajući da to što zovemo «velikim egom» uopće nije ego nego implantat ili nakačenje – ovisno o slučaju, već i Duše, Duha i Uma, te da su svi «zaraženi», te ne provedemo na sebi i u sebi «čišćenje», rad u snovima, podsvijesti, ali i u javi neće biti moguć.

Jednostavno ga nećemo moći izvesti. On se postiže zajedničkim usklađivanjem svih djelova nas i prepoznavanjem da smo Ličnosti koje su ovdje stigle da Budu Čovjek – ali tek kada prepoznaju da bez Duše, Duha i Uma nisu ništa.

Ako to ne uvide – ostaju samo goli, mogli bismo reći program – poput onoga koji svaka Ličnost dobije na samome početku, a zovemo to horoskopskim znakom. I koliko nas god vrijeme inkarnacije u ovom životu određuje – ono je samo postavka koju možemo mijenjati, pa čak i otkriti koliko smo je i jesmo li je, zaista sami odabrali.

Ionako – doći do «budnosti» ili kako se to češće kaže «lucidnosti», kako u javi, tako i u snu nije lako, a još je «teže» održati unutar budnog sna koncentraciju na detekciju s kim smo u snu i onda prepoznati da li je riječ o snu, kojem snu ili otmici u toku.

No, prema nekim pokazateljima i iskustvima ovo nije nemoguće – a isto tako otvara vrata mogućnostima, da otmice možemo zaustavljati «sami».

Kada kažem sami – mislim na nas koji smo sačinjeni od 4 komponente koje mogu mijenjati polje bivanja, što na koncu određuje i što vidimo i kako to tumačimo.

Dakle, iz uloge «čistača sebe» kako bi postali samoodgovorni i individualno se osvijestili, prelazimo u ulogu onoga tko je uzeo pravo da ne dozvoli da mu se nešto takvo događa ili da se «smeće» kojeg se riješio, ponovno stvara.

To ne znači da se dobiva pravo lutanja i uništavanja svega što nam se ne sviđa, ili čega se

bojimo, konačno to je i razlog zašto smatram da ne treba silovati sebe i ulaziti u vježbanje lucidnog sanjanja, kopanja po podsvijesti, prije no što znamo zašto to uopće činimo.

Jer, sama znatiželja, želje i očekivanja kao razbibriga i znatiželja za lucidnim sanjanjem ili saznanjima o navodnim prošlim životima – unutar sebe ne sadrže oprez – oprez koji će se u lucidnosti sna ili u podsvijesti, očitovati kao sposobnost usmjeravanja pažnje i rada!

Znači, radi se samo o tome, da radom na sebi steknemo i mogućnost da na određenom mjestu u određeno vrijeme, možemo reći ne samo Ne, već Odjebi!

Ništa više, niti manje!

Nemojte znatiželjno tražiti ta bića, samo budite budni, kada ona nađu vas. A nađeni smo davno!

Jer – zaista je pitanje tko smo mi, tko su Oni – tko ima koja prava, tko je što prekršio.

Sve to nije zaista sada važno, ne treba suditi, dakle, sve ovo nisu smjernice za podizanje mača kojim ćemo se boriti.

Već samo mogućnost za postizanje samoodgovornosti na samostalno postojanje, da budemo onoliko koliko možemo svijesni svega u događanju.

U svemu tome, ključno je naučiti kontrolirati emocije, ali i to je tema za neki drugi tekst. Jer to dotiče i ono što je najteže – naučiti ostati biti sam. Tema straha – je zato nešto što je sastavni dio svega toga.

Da bi se to odvijalo, bez uočavanja svega do sada navedenog, bez obzira kako do toga došli, kojom metodom i tehnikom, ostat ćemo korak iza onih koji nam sve to rade. Nećemo biti

svijesno Svijesni ničega – ni u javi ni u snu.

A kako to izgleda – navest ću u primjerima ljudi koji to uče. Primjera nema mnogo, jer ovaj rad nije jednostavan i svi primjeri koje nudim, rezultat su ljudi koji su u taj rad uložili puno. I to ne čine, zato što ih to interesira u smislu zabave, već zato što su dovedeni u te pozicije prihvativši mogućnost da su otimani, a ovo je samo način na koji su preuzeli brigu o sebi.

Primjer 1. – riječ je o ženi koja je prošla rad na sebi u smislu micanja implantata, te ostalih smetala i koja vježba budnost u javi, a time i u snu, na način da prepozna što se s njome događa. U osobnom životu dugi je niz godina voljela igrati razne nagradne igre, obožavala sve vezano uz motore, a bila je «slaba» i na zgodne Talijane! Ovo navodim zato – što nas kao i u ovom svijesnom stanju i u podsvijesnom ili u snu – «love» na naše «slabe točke».

«7.svibanj 2013. godine:

Ujutro oko 6, sanjala sam da sam ne nekoj nagradnoj igri osvojila putovanje u Italiju, a vezano za neki auto - moto događaj. Bila sam oduševljena što mi je nagradu uručio zgodan Talijan koji me šarmirao.

Vozimo se tako Italijom on i ja, bilo je i drugih ljudi, a onda se odjednom nađemo u velikoj žičari koja sličići kontejneru, jako je visoko, previsoko i juri.

Ali ja kao glupača sva u šarmu Talijana, koketiram s njim...ni ne shvaćam da smo već u Alapama, da smo stvarno previsoko i za žičaru, a ispod nas se pojavljuje i jezero...iz jezera odjednom izroni ogromna moderna staklena kupola sa šest krakova bijele boje...i odjednom počnemo padati u vodu i u kupolu!!!!

Taj sekund – tokom pada kroz vodu postala sam u potpunosti svijesna sranja i da je to otmica u toku. Znala sam!

Nisam više ništa mogla, kupola se nekako zatvarala – više nisam bila sigurna što je to točno, brod ili? Zaronio je na dno jezera. Unutra je bila kao neka arena, u njoj vidim da nisam sama, tu je još oko 150 ljudi mahom iz Hrvatske.

Između nas su se kretale neke sonde, svi smo morali pjevati neku himnu, a kamera je pokazivala na nekoj velikoj plazmi da li se pjeva.

Kad se kamera usmjerila prema meni ja sam glumila da pjevam, inače sam zabušavala...

Do mene su sjedila 3 vojnika iz Hrvatske, jedan od njih je bio neki pukovnik, bio je jako revoltiran i u nevjerici, govorio je kako ovo moramo reći svijetu, šta se to radi i sve u tom stilu. Rekla sam mu da mu nitko neće vjerovati! U publici sam vidjela muža – svirao je bubanj, hladan, poput stranca...on je himnu zaista pjevao. Onda se odjednom počela otvarati kao neka rampa, izgledalo je da će nas pustiti negdje – ovdje mi se gubi sjećanje...

Dok sam bila u kupoli onaj vodič Talijan mi je rekao da on radi za Alfa Romeo i da smo u jezeru Lago di Como, te da sam na mjestu gdje se vrši genska manipulacija x kromosoma....Bila sam jako ljuta na sebe kada sam se probudila.»

Bilo bi interesantno vidjeti da li među Vama koji ovo čitate postoji netko tko je bio među tih 150 ljudi koji su ovo «sanjali»?

Crtež kupole/broda:

Crtež arene unutar kupole/broda, sa strana su "plazme", a unutar krugova "sonde"

Primjer 2. - riječ je o mladom čovjeku koji je naučio koristiti «laser» u hipnozi prilikom rješavanja implantata i nakačenja te ga prikladno iskoristio i za rad u snu. Tokom sna, uspio je prepoznati lažnost događanja, na način da je usmjeravao pažnju i promatrao oči – dozvoljavajući mogućnost da s njim u snu nije njegova mama – već netko drugi.

Ovo je važno, ne samo radi snova – već i onoga što nazivamo trenutkom umiranja – kada nam u susret dolaze naši bližnji za koje smo bili «vezani» pa to doživljavamo činom ljubavi i dobro došlicom. Najčešće se, na žalost, radom u hipnozi otkrije kako nije bila riječ o našim bližnjima – kao što se isto otkrije i u snovima ako uspijemo sebe disciplinirati i uvježbati da izvršimo provjeru.

Dakle, nije ovdje riječ samo o zaustavljanju moguće otmice – već i o radu s nečime što na žalost, uzimamo kao «zdravo za gotovo», a tiče se našeg «odlasaka» iz ovoga što percipiramo kao naš život i onoga što percipiramo kao smrt. Ako se ne sugerira u radu tokom regresije, na trenutak koji nazivamo «život između života» – priče niti malo ne izgledaju lirski lepršave, pa se ispostavi da i u ovom slučaju obmana igra vrlo značajnu ulogu. I da je mejsto «života između života» isto toliko manipulativno kao i ovaj život.

«Mislim da me noćas ekipa imala na tapeti, nisam još nikad (svjesno) to doživio.

Uglavnom, sjećam se neke velike narandžasto-bijele lopte ili balona, ne znam točno kaj je s tim bilo... Navodim ovo jer će možda to netko povezati.

A sljedeće se sjećam da sam imao senzaciju u cijelom tijelu, pa čak i fokusiranu bol u visini kukova s moje lijeve strane, kao da me netko buši, i truljenje i ispadanje zuba.

I kao da me nešto držalo. Ali je bilo iza mene, nisam vidio kaj je to bilo, dok mi nije palo na pamet da se okrenem i pogledam o čemu se radi. Izgledalo je kao moja mama, ali kad sam joj rekao da mi da da joj pogledam u oči, počelo je nešto govoriti/psovati/prijetiti, i imalo je crne oči, nisam vidio jel su zjenice bile vertikalne. Pa smo se malo hrvali i navlačili rukama, odvalio sam to dva puta šakom u glavu, to nije imalo učinka, a onda sam u Star Wars stilu izvukao mač i mlatnuo ga jednom, i to je bilo to - ovaj se ispuhao puput gumenjaka i složio na pod, prije toga je još nešto promrmljao...

Sve senzacije su mi u tom trenutku odjednom prestale, iako sam bio malo uzbuđen, mirno sam nastavio spavati....

Mislim da je to bilo oko 3-4sata ujutro, ali nisam pogledao na sat.

Eto, to bi bila moja prva noćna svjesna epizoda."

Primjer 3. – sljedeći primjer je važan, jer je direktno vezan za rad "paravan memorije".

"Žena i protivnička momčad

U snu sam lutao pustopoljinama po izrazito sunčanom danu i žegi. U jednom trenutku sam došao do kuće na rubu te pustopoljine i ugledao hlad pred kućom, a gdje se nalazila neka mlađa žena. Žena je bila izrazito ljubazna i simpatična te mi je pružila ruku i predstavila se kratkim imenom i dugim prezimenom (no to ime ipak nisam uspio zapamtiti, ali me je prezime

asociralo na moju profesoricu kemije iz srednje škole (!?). Ta asocijacija mi nije bila jasna, no došlo je do konverzacije o čudnom modelu automobila pred kućom. Automobil je izgledao kao vrlo čudni kompaktni automobil plavo-zelene boje i marke BMW, no takav ne postoji u stvarnosti. Navodno je bio u kvaru, no ja nisam nogao pomoći. Usput je došlo i do osjećaja fizičke privlačnosti prema toj ženi, no to mi je postalo sumnjivo, pa sam se osvrnuo oko sebe i preko puta ulice ugledao protivničku dječju "momčad" koja je bila odjevena u plavo-crne košarkaške NBA trikoe. Momčad je bila mješana od crnih i plavih, visokih i malih i ono što sam znao je da su štićenici ženinog doma. Momčad me je promatrala, no ostala je preko puta ulice i nije prilazila. Iz nepoznatog razloga sam nakon toga pogledao iza kuće i vidio da tri takva djeteta rade nešto po već spomenutom automobilu.

Nakon ovog sna sam na neki način imao osjećaj da sam bio u interakciji s ekipom. Žena je mogla biti bogomoljka, a momčad sivi koji su joj štićenici i pomagači.

Najzanimljivije je da sam u stvarnosti ovu scenu imao ponovno postavljenu 5-6 dana nakon ovog sna. Bili smo u jednoj posjeti. Kad smo došli tamo i sjeli na terasu ispred kuće, scena se počela sastavljati. U sceni je bila žena (naša poznanica), a ispred kuće je bio i njezin auto – iste marke i izgleda kao i u snu. Ispred kuće je imala građevinske radove i vidio sam i djecu koja se igraju. Djeca nisu bila njezina, ona ih je samo čuvala. Nakon nekoliko trenutaka pojavio se i jedan pas kojeg sam nekoliko dana ranije isto imao u snu."

Dakle, ovaj je muškarac sanjao san – koji je ako se analizira u kontekstu vanzemaljskih otmica – upravo to.

Da se postiglo detektiranje sudionika u snu, te poduzimanje koraka u smislu Odjeba i "lasera" – ona bi bila zaustavljena.

No, interesantno je sljedeće, nekoliko dana nakon ovog "sna", "paravan memorija" se učvršćivala u javi stvarnim događanjem.

Ono što je ovaj muškarac uspio to je kao prvo: sjetiti se sna, jer uglavnom oni ostanu zaboravljeni, drugo: ne samo da san nije zaboravio, već je bez obzira što nije prekinuo događanje, k tome znao da nešto s tim snom nije kako treba. Ovo je izvrstan primjer, koji ne govori u prilog samo tome da "paravan memorija" postoji, već koliko Oni gospodare vremenom.

Isto tako, bez obzira što se otmica dogodila, ovaj je muškarac ipak napravio ogroman posao – te uopće nije upitno hoće li postići i mogućnost detekcije i aktivnog rada u snu.

Na sasvim je dobrom putu da to i ostvari. Jer, samim svojim "mišljenjem" kako je bila riječ o bogomoljki – znači da ju je vidio!

U Primjeru broj 4, navest ću san s psom koji je spomenut u ovom stvarnom događanju!

Primjer 4. - riječ o o ženi, mladoj majci koja je pokušala zaštititi svoje dijete – naravno – bezuspješno.

"Sanjala sam da jako visoki bijeli Greys odvodi moju kćer i dok je on s njom bio u nekom staklenom cilindru: pritisnuo joj je aparat na glavu i s tim je pretvorio u psa, ja sam da bih je spasila, pokušavala svojim svijetlom spizditi tu radnju, ali nisam mogla, na što se visoki bijeli unio u moje lice i strašno dugim i bijelim prstima s dugim zašiljenim noktima, kucnuo par puta u svoje zubno meso.....a moja kćer više nije bila pas nego jelen. Probudila sam se, a sad što je u pozadini bilo ne znam."

Dakle, ovo je svakako san u kojem se trebalo "probuditi".

Nadalje, kada se shvatilo da je riječ o "snu" prvo je trebalo pregledati sve učesnike sna! Počevši s nama "najbližim", a to je uvijek osoba za koju smo emotivno vezani. Dakle, u ovom slučaju riječ je o kćeri! Sasvim je moguće da to uopće i nije bila kći, obzirom da se obličjem preobrazila u psa, a onda u jelena.

Događanje je trebalo prekidati prvo Odjebom, a onda i "laserom", da je to bila kći, znači da su obje bile na mjestu gdje je, ma što god majka učinila, kćer nemoguće "spasiti".

Naime, spašavanje samu majku odmiče od konkretne reakcije i detekcije, jer je dozvolila da je emocije zbune i odvrate od "usmjeravanja pažnje" i obje će biti točno tamo gdje Oni hoće.

Međutim, da je ova žena bila koncentrirana samo na sebe, moguće je da bi prekinula događanje. I lik kćeri namjerno je korišten, znajući što će proizvesti.

Inače, "psi" su česti u snovima, ponekad su nam pokazani kao "pomagači", što je svakako nužno provjeravati.

Evo još jednog sna s psom, sna koji je već dijelom i događanjem opisan u Primjeru broj 3 i korišten u izgradnji "paravan memorije":

- Sanjao sam dvorište u i u tom dvorištu sam se našao iz nepoznatog razloga. Na nekom postolju usred dvorišta (na prikolici?) je bio pas koji se vrtio oko nečega (možda gazdine noge). Uglavnom sam bio usmjeren na njega, jer sam ga osjećao kao opasnost. Mislim mi je dao poruku da se eto uspijevam čuvati, ali da me motre već 40 godina i da će to nastaviti i dalje. Stvar je bila jeziva i upečatljiva.

Primjer 5. – još jedan primjer rada, žene koja već godinu dana sebe održava "čistom":

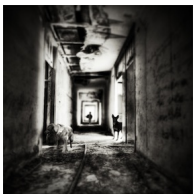
"Sinoć sam imala upad u kuću, i vidila sam tko je bio, i upotrijebila sam svoju svijetleću zraku i borila se sa tim entitetom i ponavljala čarobnu riječ. Nije prvi put, i lucidno sam sanjala, tako da sam bila jako svjesna svega. Na kraju nisam ništa uspila vidit od svijetla-borbe? neznam jeli moje ili tuđe, jer me zaslijepilo, i onda sam se probudila. To je bilo u 4 manje 15. Čula se stašna buka vani, a onda sam izašla na balkon i sila, pogledala u nebo, a zvijezde se ne vide.

Inače, ovde je zadnjih par dana nenormalan pritisak i izmaglica.

I sidim ja na balkonu i razmišljam, a buka u zraku i ne ide mi u glavu odakle dolazi u taj sat?

Sve u svemu, imam dojam da ekipa pojačano radi u svim segmentima, jer ovo šta se događa svima zadnjih dana nije normalno. Kao što sam već spomenila u svom zadnjem mailu.

Ali ko ih hebe."

Ako želite ovdje možete pročitati cijeli tekst Frederika van Eedena: «Proučavanje snova». Tekst ima mnoštvo informacija koje nisam sve spominjala, ali vrijedi ga pročitati.

<http://www.udruga-trag.hr/index.php/tekstovi/o-utjecaju-na-covjeka/53-frederik-van-eeden-proucavanje-snova>

I na kraju, pogledajte ako želite: Na rubu znanosti, epizodu o lucidnom sanjanju.

Gledajući je, mudro je obratiti pažnju na sve rečeno o REM fazama spavanja, kao i koliko je mogućnost za nju otvorena kod male djece, a koliko kod starih ljudi. Nije na odmet, pažljivo slušati koliko je puta korištena riječ «um» i u kojem kontekstu objašnjavanja lucidnog sanjanja se podsjetite upitanosti Frederika van Eedena o tome, koliko je um zaslužan za

dogaćanja u lucidnom «snu»!

{youtube}eGFoXrN4bvs{/youtube}

Ugodan san!

Tamara Vrančić Sokač

Preneseno sa: <http://www.udruga-trag.hr/index.php/tekstovi/o-utjecaju-na-covjeka/54-rad-s-vanzemaljskim-entitetima-u-javi-i-snu>

